

De reținut din capul locului, adică din chiar titlul volumului apărut în anul 2015 la Editura *Papir uS Media*

, că poetul Mihai Horga nu are în vedere visele sau imaginile plăsmuite în somn, care – așa cu știm – fac casă bună cu închiderea în sine prin preocuparea obsesivă a celui în cauză cu interpretarea acestor neastâmpărate zămisli ale conștiinței somnoroase (sau poate că ale inconștiinței mereu poznaș), ci se arată într-atât de însetat de tot ce-i omenesc, încât în atotomeneasca sa generozitate lirică pune la dispoziția cititorilor interesați întreaga arhivă a visurilor sau năzuințelor sale profund umane – căutate, aflate și în felurite moduri încercate până la vârsta senectuții.

Prin urmare, departe de scuzabila închidere datorată inerentelor eșecuri și suferințe, închidere care merge mână-n mână cu acreala și nemulțumirea (altfel spus cu înțelepciunea pesimismului), la Mihai Horga depistăm în tinerețea versurilor și zburdălnicia rimelor o totală deschidere spre om și eternele lui probleme (viața, dragostea, credința, moartea etc), desigur, cu un plus de interes și îngrijorare pentru multele și devastatoare probleme create românilor și României de absolut toți guvernânții postdecembriști, bunăoară așa ca vitala chestiune a măcelăririi pădurilor: „Pădure frumoasă, tu viață ne dai/ De ce soarta-i crudă, de ce dușmani ai/ De ce sunt pe lume și cozi de topor?/ Pădurea-mi șoptește cu foșnet ușor: «Când pui întrebări, sentimentele dor...» (*Pădurea*).

De remarcat că această largă deschidere a lui Mihai Horga spre semeni se materializează artistic nu doar prin discreta dar omniprezenta credință creștină, care în poezia *Mântuitorul* se afirmă fățiș și fratern: „Frați creștini, să ne smerim/ de vrem să ne mântuim”, ci și prin predilecția lui spre pamfletul animat de-o elegantă și, totuși, neiertătoare ironie: „În urbea asta nu avem tramvai/ Și nici nu cred că vom avea vreodată,/ Dar sfânta mămligă încă mai/ O vom avea-n ceaunul de pe vatră” (*Patriotism local*).

Prezentul volum antologic, dedicat de autor soției sale („Soției – fir de trandafir/ În anul nunții

Scris de George Petrovai
Sâmbătă, 06 Iunie 2015 10:35 -

de safir), fiind un plăcut amalgam de doruri (*Dor de Iași*), năzuințe, iubiri discrete (*Tu, Sâmbur
ele*) și
invitabile regrete (*Remember*
) , pare un vast triptic al condiției umane: copilăria și tinerețea asociate cu verdele, maturitatea
creatoare redată în culorile raționalității și responsabilității pentru cele făptuite cu voie au fără' de
voie, iar bătrânețea asociată și redată în chip firesc cu albul iernii. Dar o iarnă, ne spune poetul,
care „răul a-nghețat/ Speranța se reaprinde/ Sângele e mai fierbinte” (*Iarna*
).

Sau – de ce nu? – un dulce-acrișor cocteil de doruri, speranțe și certitudini în vremelnicia
omului: „Din neant venim/ În neant plecăm/ Prea puțin trăim/ Și prea mult visăm...” (*To be or
not to be*),
ori acele rafturi ale vieții, pe care ni le prezintă autorul în poezia
Arhiva visurilor
 .

Sighetu Marmației,

AUTOR:George PETROVAI

5 iunie 2015